

Doble corrupció

written by Josep Maria Loperena | 26 d'octubre de 2020

A la fi el poble ha pres consciència de la inutilitat i falsedat dels partits polítics. Un exemple és el procés de la fundació de Ciutadans el 1996. Quan Albert Rivera el va instaurar no ho va fer, tal com va dir, per defensar les llibertats individuals dels ciutadans enfront de les institucions. Va obrar simplement d'acord amb els seus propòsits, per obtenir diners i aconseguir poder, oposant-se al catalanisme de Pujol sempre des d'una posició constitucional espanyolista. Per arribar al fi que es proposava es va retratar de pèl a pèl passejant pels carrers de Barcelona, i així va sortir als pòsters publicitaris. Rivera va oblidar que, en política, el codi de conducta és l'estructura institucional que condiciona l'acció col·lectiva. No va acatar dita norma i es va equivocar.

La raó del seu fracàs a l'Estat espanyol que el va obligar a renunciar a la política va ser en gran part l'elecció dels seus col·laboradors més propers. Un panda de trepes, savis de guarda-roba, cuca-feres de cartó que aspiraven a ser patums. Va muntar un asil de desvalguts i culs inquietes que passaven d'un partit a un altre com borinots o papallones. Carrizosa, Girauta, Cañas, Arrimadas, Cantó i molts altres. Cap d'ells és conscient que, en aquest moment, el poble els té por per la crítica realitat marcada per l'epidèmia del coronavirus. Un pànic que ressorgeix com un ingredient endormiscat de la vida pública de les democràcies.

La incontrolable velocitat del canvi de la manera de viure, la pèrdua de l'ocupació, la fam i el fet de no rebre els recursos socials amb imparcialitat per part dels ciutadans van ser la causa del desastre. Els que van votar a la dreta se senten enganyats. Han descobert que els partits han perdut el control de la vida quotidiana. Viuen temerosos de la nova manera d'abordar la vida i al fet que la Covid-19 pugui marcar el seu

futur. És obvi que tots els polítics no són més que ninots al servei de ningú.

L'últim fixatge de Ciutadans ha estat Malena Constantí, l'exdiputada de Vox a Balears. D'ací a poc temps, Arrimadas farà saber que Jesús Cuadrado, exdiputat del PSOE a Zamora i José Miquel Saval, Director d'Estudis Superiors de la Generalitat valenciana, ingressaran a Ciutadans. Però el més cridaner és el registre de Constantí. La seva sortida del partit de Santiago Abascal el setembre de 2019 no va ser ni pacífica ni amable. Ciutadans s'exculpa dient que es tracta d'un compromís amb la moderació i la igualtat entre els espanyols. Això, a la pràctica, vol dir trencar llaços grocs, increpar els sobiranistes, insultar els membres del Govern, o cridar un 'Viva el rei' llepaire i trist.

Arrimadas intenta erradicar les pràctiques corruptes que Rivera i Rajoy, un altre perdedor, acostumaven a fer, més pròpies d'Al Capone que d'estadistes. Aconseguir la cooperació de jutges i funcionaris públics per controlar el món de la política. La seva acció més depravada va ser contractar, subornar o comprar Andrés Betancor, catedràtic de la Universitat Pompeu Fabra, ocultant al Congrés la seva relació laboral amb el partit. Betancor va ser vocal de la Junta Electoral Central entre 2017 i 2019 mentre percebia un sou milionari del partit de Rivera a canvi de participar en debats i emetre resolucions a favor de l'organització. El nou servent de Ciutadans va promoure a la Junta Electoral resolucions de gran transcendència com l'exclusió de l'expresident Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Toni Comin a la candidatura a les eleccions europees i la denúncia a la fiscalia de Quim Torra per no treure la cèlebre pancarta de la Generalitat.

La portaveu del partit a Catalunya, Lorena Roldán, va assegurar que ignorava si Betancor cobrava del partit, afegint que es tractava d'una "fake news de l'independentisme". "Desconec els detalls d'aquesta possible relació -va dir-, però, en cas d'existir, no seria il·legal. No és més que una

altra cortina de fum llançada pel separatisme". Rivera, de la mateixa manera que altres partits de la dreta espanyola com PP o VOX han imitat la reprobable pràctica d'Al Capone a Chicago, intenten subornar amb diners o altres privilegis, a la policia, a polítics de l'Estat i a alguns jutges del Tribunal Suprem. Mai s'hi havia produït una baixesa tan vergonyosa, en temps de pau, en un país que es defineix a si mateix com un l'estat de dret i democràtic.